

Nyfikenhetsskafferiet: På den stora slätten framför Guds tron

Bidrag från Bengt Pleijel

Hungriga fötter vandrar in i skafferiet

På den stora slätten framför Guds tron Vid tidens ände fanns miljarder människor utspridda på en stor slätt framför Guds tron. De flesta skyggade för det klara ljusskenet framför dem. Men några grupper långt fram pratade upphetsat - nästan påstridigt. "Kan Gud döma oss? Vad vet han om lidande?"

fräste en näsvis ung brynett. Hon drog upp en ärm för att visa ett intatuerat nummer från ett nazistiskt koncentrationsläger. "Vi fick lidavi piskades torterades ... dödades!" I en annan grupp knäppte en negerpojke upp skjortkragen. "Vad säger ni om det här?" frågade han och visade det otäcka märket efter ett rep runt halsen. "Lynchad ... inte för något brott utan bara för att jag är svart!"

Bland de andra väntande stod en gravid skolflicka med sorgsen blick. "Varför just jag?" viskade hon. "Det var inte mitt fel!" Långt utöver slätten fanns hundratals sådana grupper. Var och en hade klagomål att anföra inför Gud för att han tillät ondska och lidande i sin värld. Gud var ju lycklig som fick leva i en himmel där allt var ljuvlighet och ljus, där det inte fanns gråt eller fruktan, svält eller hat. Vad visste Gud egentligen om allt som människan måste lida i den här världen? För Gud hade ju en mycket skyddad tillvaro, menade man. Några av grupperna skickade fram sina ledare, utsedda därför att de hade lidit mest. En jude, en neger, en person från Hiroshima, en deformerad krympling, ett neurosedynskadat barn. De rådgjorde med varandra på mitten av planen. Till slut var de färdiga att lägga fram sin plan. Allt var väl uttänkt. Innan Gud kunde anses vara kvalificerad att vara domare över dem, måste han lida det de hade genomlidit. Beslutet var att Gud skulle dömas på jorden - som människa!

"Låt honom födas som jude!

Låt människor tvivla på äktheten i hans börd!

Ge honom ett arbete som är så svårt att till och med hans familj anser honom vara från sina sinnen, när han försöker utföra det!

Låt honom bli bedragen av sina bästa vänner.!

Ställ honom inför falska anklagare, låt honom fällas av en partisk jury och dömas av en feg domare!

Tortera honom! Och låt honom till sist se vad det är att vara förfärligt ensam!

Låt honom dö! Låt honom dö på ett sådant sätt att det inte råder minsta tvivel om att han verkligen är död!

Skaffa fram en mängd vittnen som kan bekräfta det!" Medan de olika ledarna föredrog sin del av domen hördes gillande utrop från den samlade folkmassan.

Och när den sista hade föredragit domen blev det tyst länge.

Ingen sa ett ord.

Ingen rörde sig.

Ty plötsligt insåg alla att Gud redan hade gått in under domen. Ger vandringarna ilskor, grubblor, tröstor och glädjor?

Kontakta då Bengt genom att klicka här.